

DUCHOVNÉ OZVENY

ročník IX.
November
2006

Mesačník farnosti sv. Martina z Tours

Suchá nad Parnou, Košolná, Zvončín

číslo 11

Iba láska premáha smrť

„Podstatné vidíme len srdcom!“ (M. Saint – Exupéry) alebo tiež „Posledným krokom rozumu je uznať existenciu vecí, ktoré rozum presahujú“ (B. Pascal) sú výroky civilné a predsa veľmi náboženské. Ten prvý vyslovil letec a spisovateľ, ten druhý fyzik a filozof. Pokladám ich za skutočne pravdivé, predovšetkým v našich časoch - kedy môžeme byť právom hrdí na všetko, čo nás naučila veda, čo dokázala technika..., a predsa v časoch, kedy nás modely správania ľudí vo svete aj prekvapujú, kedy priznávame, že sa všetko nespráva rozumne, nejde za tým istým ako my... Sledoval som jeden dokumentárny film („Prelínání světů“), kde sa zameriavali na život v rôznych civilizáciách a náboženstvách dnešného sveta. Zvláštne poznanie prameniace z tohto dokumentu: väčšina sveta žije inak ako my, väčšina ľudí má iné problémy a starosti. A komentár sprievodcu filmom: „Nie je isté, či by títo ľudia stáli o naše starosti a naše hodnoty!“ Asi je to tak. Skutočne nie je všetko a nie sú všetci podľa toho, ako to diktuje náš rozum a naše poznanie. Aj preto nás prekvapuje odhodlanie k terorizmu, iné videnie sveta v rôz-

nych častiach sveta (ale možno už aj v rôznych častiach nášho Slovenska), inakost' výchovných modelov v domoch, ktoré stoja niekoľko metrov od seba... Každý má právo vidieť veci svojím srdcom, dokonca pripustiť, že človek sa nespráva vždy len rozumne a nemusí to byť vždy len zlé.

Sme v mesiaci, ktorý si akosi automaticky pýta trochu nostalgie. Mnohí na začiatku jesene sú melancholickejší, niektorí dokonca depresívnejší... S očarením vnímam, ako to stanovili naši predkovia – že tento mesiac je spomienkou na našich zosnulých. Akoby to pramenilo z poznania prírodných cyklov, akoby to kopirovalo ľudské naladenie v začiatkoch jesene. Nášmu racionálnemu mysleniu sa môže mnohé vymykať - prečo si vlastne uctievať tých, ktorí už odišli? Prečo sa modliť za nich? Prečo si dokonca spomenúť aj na tých, ktorých menovite nepoznáme? Prečo byť nostalgickí a ponorení v spomienkach? Prečo sa starať o hroby? Prečo tam priniesť sviečku či kvet?

Patria tieto veci do sveta, kde už nie je vedecký rozum, alebo sú to veci prirodzené? Asi trochu z jedného i druhého. Svet za hranicou smrti nemôžeme dokázať.

(dokončenie na 3. strane)

Čnosti

Zakorenenosť

Zakorenenosť, pôvodné slovo *piety* nie je nejaký povrchný prejav náboženstva. Piety totiž v doslovnom preklade znamená nábožnosť, zbožnosť. Je to skôr hlboká úcta voči silám, ktoré tu boli pred nami, a ktoré nás priviedli k bytiu. *Je to úcta k Bohu, k prírode a k rodičom. Človek cez zakorenenosť zostáva zjednotený s tým, čo je dobré z jeho minulosti, čo je hodnotné a užitočné z jeho tradície.* Ako to vysvetľuje Tevya vo svojom diele Huslista na streche: bez tradície nevieme, čo sa od nás očakáva, a tak sa stávame zraniteľní na pád tak, ako huslista na streche. Zakorenenosť nás uschopňuje čtiť si tradíciu.

Zakorenenosť je založená na uvedomovaní si, že *existuje prepojenie medzi Bohom a stvorením, predkami a potomkami, rodičmi a deťmi.* Čnosť zakorenenosti zahŕňa náležitú úctu, ktorú by človek mal mať voči tomu, čo tu bolo pred ním, čo začalo a formovalo jeho život. Cez zakorenenosť si človek uvedomuje, že nie je sám, rozpoznáva rolu, ktorú hrá v plynutí času. Človek zakorenenosti uznáva dobro minulosti i dobro budúcnosti, pretože je hlboko zjednotený aj s jedným aj s druhým. Jeho zakorenenosť je pre neho silným zdrojom nádeje, pretože vie, že nakoľko tu nie je sám, nie je nenapojený, jeho momentálny neúspech vo vlastnom živote môže priniesť úspech, či plody pre tých, ktorí prídu po ňom. Toto je veľké povedomie, ktoré bolo zvlášť silné pre biblických ľudí. Svoj život videli ako súčasť väčšieho celku. A tak ich netrápilo, keď oni sami nevideli a vlastne ani nemohli vidieť plody svojho snaženia. Veď si spomeňme len na Abraháma, od ktorého sa tak veľa požadovalo: aby opustil všetky istoty a odišiel vo svojom vysokom

veku do neznámej krajiny. A to kvôli prísľubu, že jeho potomstva bude ako „hviezd na nebi“. Pritom mu bolo jasné, že je to niečo, čo on nikdy svojimi fyzickými očami neuvidí. No nezaujímal ho to. Na cestu sa vydal. Tak to bolo aj s nasledujúcimi generáciami biblických veľikánov.

Na svete sú doteraz ľudia a národy, pre ktorých toto má veľkú hodnotu. Preto sa silne sústreďujú na hodnoty rodiny, na plodenie a výchovu detí, na dobrého ducha, ktorého do nich vtlačajú. Vedia, že je to ten istý duch, ktorý tak pokračuje z generácie na generáciu.

My žijeme v dobe individualizmu, v ktorom má hodnotu len to, čo nám prinesie okamžitý úžitok, a to len nám. Naša necitlivosť ide až tak ďaleko, že k prírode pristupujeme ako k dojnjej krave, kde nás nezaujíma, čo tu bude po nás. Hlavná vec je, že my máme z toho, čo tu je *momentálny úžitok*. Takýto postoj je veľmi nový a je bezpochyby znamením veľkej deštrukcie, ktorá na nás čaká, ak sa náš postoj nezmení.

Človek žasne, keď chodí po Európe a skúma históriu napríklad architektúry. Ľudia začali stavať chrám, hoci vedeli, že nebudú nikdy vidieť ako vyzerá, lebo sa nedožijú jeho dokončenia. *Mnohé chrámy, ktorých krásu my dnes obdivujeme ich staviteľia nikdy nevideli.* Videli ich až tí poslední, ktorí ich dokončovali. Tak napríklad Dóm v Kolíne nad Rýnom stavali 800 rokov. Chrám sv. Petra v Ríme vyše 150 rokov. Je však smutným faktom, ako sa na niektorých miestach sveta (aj ekonomicky vyspelých) zaobchádza s historickými budovami. Staré budovy sa búrajú, lebo sú ekonomicky ťažko udržateľné. To, čo vyhráva, sú peniaze, a nie poklady ducha. Tak sa vymazáva z mysli ľudí aj čosi veľmi podstatné, pretože historické budovy sú nositeľmi ducha a pamäte ľudí a národov. *Ľudia sa cez takéto aktivity stávajú vykorenými.* Nielen, že potom necítia

žiadnu povinnosť voči svojim predchádzajúcim generáciám, a tým samozrejme aj svojim rodičom, ale ani sami nevedia, kto sú. Sú potom ako *pierko vznášajúce sa vo vetre*: bez napaolenosti na kohokoľvek, na čokoľvek, síce slobodní, no opustení.

Nasledujúci príklad pochádza zo života veľkého psychoterapeuta Viktora Frankla, zakladateľa logoterapie, ktorá je akceptovaná aj v katolíckej cirkvi ako jedna z veľkých metód na uzdravenie ducha. Krátko pred 2. svetovou vojnou Viktora Frankla povolali na americký konzulát vo Viedni, aby mu udelili prisťahovalecké vízum. Jeho rodičia očakávali, že opustí Rakúsko hneď ako dostane víza a že v Spojených štátoch nájde dobré podmienky na rozšírenie svojej novovyvinutej teórie logoterapie.

No pre samotného Frankla rozhodnutie opustiť Rakúsko nebolo také jednoduché. Myšlienka, že by mal opustiť svojich rodičov ho netešila. Vedel, že ako židia sa nachádzali v nepretržitom nebezpečenstve, že by mohli byť kedykoľvek odvlčení do koncentračného tábora. *Najťažšie rozhodnutia*, ktoré človek vo svojom živote robí sa netýkajú rozhodnutí medzi dobrom a zlom, ale *medzi dvoma dobrami*, ktoré sú jedno s druhým vo vzájomnom konflikte. Toto rozhodovanie ho priviedlo k tomu, že doslova žiadal o znamenie z neba. Vtedy si všimol na stole v dome svojich rodičov kúsok mramoru. Otec mu vysvetlil, že ho našiel na mieste, kde nacisti vypálili najväčšiu viedenskú synagógu. Kameň bol časťou dvoch tabúl, do ktorých bolo vytesané Desatoro. A práve tento kúsok kameňa mal na sebe vyryté slová: „*Cti svojho otca i svoju matku, aby si dlho žil na zemi.*“ Frankl sa rozhodol zostať so svojimi rodičmi, aj keď tí mali z lásky k nemu iný názor.

Keď potom prišiel ten správny čas, Frankl prišiel do Ameriky a úspešne uviedol svoj nový koncept logoterapie – o uz-

dravení duše tým, že si človek pozrie a preverí svoje motívy k životu. *Franklova logoterapia je nabitá myšlienkou zakoreneneosti*. Človek bude schopný objaviť svoj život iba vtedy, keď bude uvažovať o svojom pôvode. Aby bol schopný odpovedať si na otázku: „*Kde idem?*“, musí sa najprv zastaviť a odpovedať si na otázku: „*Odkiaľ som prišiel?*“

Pre veriaceho človeka je jasné, že požehnanie idú z generácie na generáciu. A že my sme ako potrubie, ktoré si odovzdáva ďalej to, čo vlastní. No na to, aby požehnanie na nás prechádzali, musíme mať voči svojim koreňom úctu.

Podľa Milan Bubák SVD:

Úvahy o čnostiach
spracovala Alena Baranovičová

Iba láska premáha smrť (dokončenie)

Byť presvedčený, že po smrti je život, ale aj byť presvedčený že po smrti nič nie je, oboje je viera – pretože smrť nikto neprežil! Tu nám veda veľa nepovie. Ale v tom, čo cítia a prežívajú ľudia tu na zemi, v tom môže veľa povedať aj rozum aj veda. Predovšetkým sa zdá, že niešť svojich mŕtvych vo svojich myšliach a vo svojich srdciach dosť súvisí zo zrelosťou a zakorenением človeka. Vedieť spomínať, znamená mobilizovať svoju vnútornú silu, možno i poučiť sa, ale predovšetkým to znamená žiť vo vzťahu. Môžeme povedať, že čím viac je človek schopný vzťahu, tým viac je človekom. A to vzťahu dokonca ku svojim mŕtvym.

Napriek tomu, že viera v posmrtný život je vierou – teda niečo nedokázateľné z hľadiska pozitívnej vedy, predsa sa za ňu človek nemusí hanbiť. Prepája nás, učí nás citlivosti, dokonca citlivosti na veci minulé. A to najdôležitejšie: vracia nás opäť do života – aby sme ho prežili najlepšie ako sa dá. Aj kvôli ľuďom, ktorí ho už žiť nemôžu.

Peter Cibira

Environmentálne okienko

Ako neurobiť z poľa púšť

Hovoriť budeme o orbe, vode, vetre, vetrolamoch, no hlavne o erózii pôdy.

Pýtate sa, prečo sa chcem zaoberať orbou v Duchovných ozvenách?

Nuž preto, že ako iste viete, sme správcami Božieho diela. Správca je ten, čo chce zverený majetok chrániť, nie devastovať.

Ako môžeme svoj zverený majetok chrániť správnu orbou zeme?

Je to veľmi jednoduché a logické.

Orat' zem treba nie tak, aby voda stekajúca brázdami vedenými rovno z kopca (teda po spádnici) odplavovala drahocennú tenkú vrstvu úrodnej zeme preč. Odborne toto odplavovanie nazývame erózia pôdy. Orat' treba priečne ku kopcu, teda po vrstevnici. Tak, aby voda vsakovala tam, kam treba, do našej pôdy a neodnášala nám zem z poľa preč. Zlá orba môže spôsobiť škodu nielen nám, ale aj našim susedom pod kopcom, lebo vďaka našej zlej orbe budú na jar vytopení. Hoci ich záhradka bude

obohatená našou dobrou pôdou, asi nás nebudú chváliť za ich podmáčané domy.

Rovnako je veľmi nešťastným dedičstvom predchádzajúcich desaťročí, rozoranie medzi a vyklčovanie vetrolamov. Ak chceme svoju zem naozaj chrániť, aby ju ani voda a ani vietor neodnášal z poľa preč, musíme im v tom zabrániť. Ako? Tak, že veľké lány pôdy rozdelíme pásmi stromov a kríkov. Vetrolamy treba sadiť po vrstevnici - priečne ku kopcu.

Vietor môže odnášať našu pôdu, ak mu nepostavíme do cesty prekážky. Preto vetrolamy majú nesmierny význam na zabránenie veternej erózie pôdy a tiež proti nadmernému vysušovaniu pôdy. Samozrejme, miera erózie pôdy závisí od sklonu svahu, od typu pôdy a hĺbky úrodnej pôdy. Práve naše sprašové pôdy sú na eróziu najviac náchylné.

Nespoliehajme sa na to, že máme na svojom poli dosť veľkú vrstvu úrodnej pôdy dobrej bonity. Naši potomkovia nebudú šťastní, keď im zanecháme miesto úrodného poľa púšť.

Byť dobrým správcom znamená aj to, že sa až do smrti učíme – navzájom.

Gabriela Spustová
ilustračné foto: autorka

Pálenie nás zabíja

Ako členom dobrovoľného hasičského zboru sa nám tak trochu pripisuje za povinnosť oboznámiť vás s nebezpečenstvom pálenia odpadov. Mnohí z vás si iste povedia, „načo to je?“, „kam ten odpad dáme?“, no neuvedomujú si následky.

Čo sa vlastne smie a čo nesmie spaľovať? Zelenú má len drevo a papier. Hoci papier je lepšie recyklovať, aby sme chránili živé stromy. Protipólom však sú plasty, guma, polyamidy a organický odpad (tráva, listie). Tieto odpady vylučujú pri horení jedovaté látky ako napríklad oxid uhoľnatý (CO), kyselina chlór vodíková (HCL), ftaláty, fenoly a mnohé ďalšie. Tieto látky okrem znečisťovania ovzdušia majú i rakovinotvorný účinok, leptajú sliznicu, zabíjajú zvieratá a rastliny.

Možno vás prekvapí fakt, že Suchá nad Parnou patrí v našom okrese k obciam, ktoré najviac pália odpad! Vždy sa pozastavíme nad tým, keď vchádzame autobusom z Trnavy do dediny a nevidíme nič iné ako veľký kúdoľ dymu a niekoľko desiatok plamienkov.

Predsá existuje toľko spôsobov, ako sa páleniu vyhnúť:

1. minimalizujme!
2. opätovne používajme!
3. RECYKLUJME!

(bioodpad je výborným hnojivom)

Dôvodom našej výzvy je aj extrémne veľký počet výjazdov hasičov k požiarom, ktoré sú častokrát úplne zbytočné! Možno vás tiež bude zaujímať, že zákon zakazuje pálenie odpadov v domácnostiach a môže i trestať vysokými pokutami! Ak teda niekto spaľuje odpad, či už zo záhrady alebo z domu, dopúšťa sa protiprávneho konania a hrozí mu pokuta

do výšky 5000 Sk, pre právnické osoby až do výšky 500 000 Sk.

Nebud' me k páleniu ľahostajní!

Poškodzujeme totiž zdravie našich detí i nás a podieľame sa na ničení sveta!

Neničme čo nemusíme a budeme mať svet krajší!

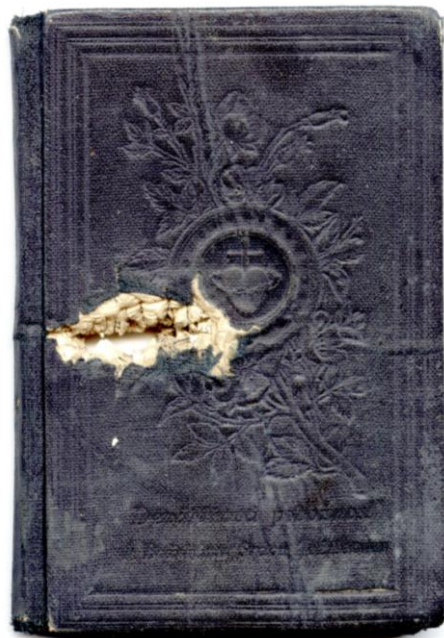
za porozumenie ďakuje
DHZ Suchá nad Parnou

Malý dokument histórie

Situácia, kedy knižka vo vrecku zachránila človeka pred zastrelením, je predovšetkým situáciou z filmov. Keď také niečo vidíte, nechce sa vám to veľmi veriť. Ale predsa to nemusí byť len výmysel scenáristu. Na fotografiách je malá modlitebná knižka vydaná v roku 1913. Je tenučká (asi pol centimetra) a tá diera na nej je spôsobená guľkou. Zdá sa, že guľka nešla priamo, ale akosi zboku, ale každopádne je to knižka, ktorá zachránila život vojaka v Prvej svetovej vojne. Ten vojak a majiteľ knižky sa volal František Benkovský.

- pc -

Dajže Bože

Dajže Bože aby Panna Mária Sedembolestná, patrónka národa slovenského:

- požeňavala slovenskému ľudu a u Pána Boha Krista i Ducha Svätého sprostredkovala lásku, pokoj a vieru k národu po ťažkom utrpení, ponížovaní a zbedačovaní, vieru k cirkvi katolíckej, kresťanskej od poslov sv. Cyrila a Metoda, vieru pápeža, biskupov, kňazov, diakonov a kresťanských spoločenstiev.

Dajže Bože predstaviteľom nášho národa:

- aby mali úctu k Stvoriteľovi sveta
- aby mali úctu k národu a národnostným menšinám,
- aby mali úctu k starším, bezmocným a chorým,
- aby nezabudli na bezdomovcov a narkomanov,
- aby nezabudli na národ a sľuby pre voličov,
- aby neuprednostňovali straníckosť, ale pravdivosť a ľudskosť.
- aby národ nebol sklamaný po stránke náboženskej, kultúrnej, zdravotnej, životnej i spoločenskej.

Daj Bože predstaviteľom národa i predstaviteľom cirkvi dobrého zdravia, porozumenia pre všetok ľud slovenský, aby náš národ slovenský žehnala naša patrónka, Panna Mária Sedembolestná Šaštínska.

N.Š.

ZBER PLODOV ZEME

Studené rána nás navštevujú
Ranné rosy, hmly nás upozorňujú
(oznamujú)

A do zberu plodov zeme posielajú.
Jeseň je tu.

Mesiace s koncovým slovom BER
Čo nám napovedá

Zberaj úrodu hospodár,
Záhradkár, vinohradník, roľník.

Úrodu plodov zeme,

Krásnu, hojnú a zdravú

Zeleninu, zemiaky, kukuricu i repu
cukrovú.

Zober, vinohradník hrozno červené,
ružové i biele

Zdravé, sladké, kvalitné.

Uskladni hospodár, záhradkár,
vinohradník, roľník

Túto bohatú úrodu v skladoch,
pivniciach.

Aby plody zeme si zachovali kvalitu
potrebnú

A tak zabezpečili ľuďom potravu,
vitamíny

1 tekutinu pre zdravie človeka (víno,
pivo)

Dobrú náladu, radosť, zo života
spokojnosť.

Za úrodu i zber plodov zeme
poďakujme

Stvoriteľovi Pánu Bohu!

Aby sme si plody zeme zdraví užívali.

Ján Greguš

Opäť bodovali

Umiestnenie v celoslovenskej prehliadke záujmovo - umeleckej činnosti pedagogických zamestnancov „Chalúpkovo Brezno“ je v spisovateľskej obci pokladané za ohodnotenie dobrého spisovateľského pera. Tento rok to bol už 39. ročník. Pre nás je potešiteľné, že dve naše redaktorky – spisovateľky, Milada Krajáčová a Gabriela Spustová sa tu umiestnili veľmi úspešne. Zo zaslaných prác sa obidve umiestnili trikrát na stupni víťazov. Dvakrát v bronzovom pásme, Gabika raz v striebornom pásme a Milada v zlatom pásme. Víťaznú prácu vám prinášame v plnom znení.

Most do neba

Milada Krajáčová

Malý Andrej krútil hlavou nad všetkými odpoveďami starej mamy na jeho zvedavé otázky. Nešlo mu do hlavy toľko vecí...

- Ako sa môže do televízora zmestiť toľko ľudí? A kadiaľ tam vojdú?

- Ako je možné, že z rádia idú von hlasy, keď nevidím nikdy nikoho vychádzať von?

- A kadiaľ sa chodí do neba?

Stará mama sa usmiala, čistiac zemiaky nie na dvorku, ale v záhradnej besiedke, pretože práve prišla malá sprcha v podobe letnej búrky. – Čo mám už tomu drobčekovi povedať?, pomyslela si, hľadiac na oblohu. Vtom sa zjavila na nej krásna pestrá dúha. „Pozri, Andrejko! Vieš, ako sa volá tamten krásny farebný oblúk?“, spýtala sa.

„Pravdaže, to je dúha. Veď to vie každý!“

„No... a práve tadiaľ sa chodí do neba. Po moste.“

„Po moste? Veď ten končí opäť na zemi. Netáraš náhodou?“

Starej mame nič iné neostávalo, ako porozmýšľať, prečo sa po dúhe chodí do neba a ešte

viac – ako, keď sa aj začína, aj končí akoby na zemi.

„Myslím si, Andrejko, že to bude tak, že Európania chodia z jednej strany a Američania z druhej, hore sa stretnú a spolu kráčajú do neba.“

„Stará mama, to je nejaké čudné, nemyslíš? A čo potom iné kontinenty? Tie, čo mi o nich rozprával starý otec, Ázia, Afrika, Austrália a ďalšie?“, nedal sa Andrej.

„No, Zem sa predsa točí a tak dúha žiari aj na iných svetadieloch a ľudia z nich idú do neba práve vtedy.“, stará mama si vydýchla, že Andrejko sa snáď s odpoveďou uspokojí.

Ten sa však nedal:

„Ale, stará mama, ako sa môže Zem točiť? To je hlúposť! Veď by sme popadali nevedno kam!“, krútil hlavou vnúčik nad jej výmyslami. Teraz už babka myslela len na to, že čistí posledný zemiak.

„No, a pôjdeme robiť placky. Uvidíš, aké budú dobré. Najlepšie. Lebo ich robíš so mnou.“

„Stará mama, prečo ma nepočúvaš? Ako sa môže Zem točiť?“

„Ach, ach“, povzdychla si, „už neviem ako ti to povedať. Vieš, tu na Zemi funguje taká zemská príťažlivosť, a preto nepadáme ani my, ani skrine, stoly, stoličky a iné veci. Zem sa točí

okolo Slnka, a preto je u nás striedavo deň i noc.“

Andrej si podoprel hlavu rukami a gúľal veľkými modrými očami. Prítom hádzal zvláštne grimasy. Nechápal, o čom to stará mama stále hovorí. Samé čudné veci. To, že bocian nenosí deti, vie už dávno, ešte ako malkáč v škôlke, ale toto! Aby sa Zem točila!?! Stará mama mala v miske so zemiakmi už všetky prísady, ktoré patria do placiek a Andrejko len rozmýšľal a rozmýšľal. Nechala ho tak, len ho tichúčko pozorovala popri smažení placiek. Medzitým sa opäť zatiahol. Chlapčeka chytili driemoty. Ťažké čierne mračná viseli nad dedinou a vyzeralo to, akoby sa už stmievalo.

„Môžem si trošku pospať, stará mama?“, spýtal sa.

„Môžeš, prečo nie?“, potešila sa, že aspoň chvíľu bude v dome ticho, a hlavne, že nebude musieť byť chvíľu v strehu, pretože Andrejko bol neposedné a zvedavé chlapča.

Ani to poriadne nedopovedala, vnuk už driemal v dedkovej posteli. Polievka sa dovarila, placky dopiekli a chlapec ešte spal. Búrka opäť prešla. Vyjasnilo sa, slnko páliło na oblohe. Stará mama na dvore vyzerala dúhu. Nebolo jej. - Žeby sa už pobrala k iným svetadielom?, pousmiala sa nad svojou myšlienkou.

Starý otec chrapkal na babkinej posteli, lebo tú jeho mu obsadil Andrejko.

Zazvonil telefón. Gazdiná ho rýchlo zdvihla, aby nezбудila svojich chlapov.

„Ahoj mami, malý zostane u vás ešte dva týždne, dobre? Prosím ťa o to! Som zúfalá, nedali mi dovolenku, tak čo mám robiť? Nemám ho kam dať!“, volala Andrejkova mama. A to si ešte pred chvíľou stará mama myslela, že Andrejko o dva dni pôjde domov. Trávil tu už päť týždňov prázdnin.

„Pravdaže, na dedine mu je dobre,“ odpovedala na dcérinu otázku, ktorá vlastne ani nebola otázkou. Čo má robiť? Nemôže predsa toto zlaté chlapča poslať na ulicu, aj keď je to už veľký chlap, už pôjde do školy.

„A aktovku už máš?“, spýtal sa pri obede starý otec.

„Nie, mali sme ju ísť s mamou kúpiť pozajtra. Ale teraz...“, zamyslel sa.

„A ja by som ju s tebou nemohol ísť kúpiť?“

„A ty by si šiel?“

„Pravdaže by som šiel. A ako rád!“

„Hurá, môj starý otec je najlepší, najlepší na svete!“, zakričal od radosti Andrej, vtom sa tichšie spýtal:

„A kedy?“

„Aj hneď zajtra, keď sa vyspíme.“

Vnúčikovi žiarili očká ako iskierky.

Ráno sa Andrej zobudil už na svitaní, pretože sa nevedel dočkať chvíle, kedy pôjdu s dedkom do mesta.

Skákanie a šantenie sprevádzal detský smiech. To bolo radosti!

„Starý otec, pomôžem ti nakŕmiť zvieratká, aby sme mohli čím skôr ísť.“

Usmiaty deduško vzal vnúčika ku zvieratám. Chlapec skákal ako kozliatko. Slipekam porozprával, že jeho mamička s ním nemôže ísť kupovať aktovku a tak ide dedko. Pochválil sa aj húskam, zajacom i prasiatku. Veď to je jeho veľký deň!

Keď vystúpili z autobusu, všetko bolo v meste akési iné ako kedysi, starý otec tu dávno nebol. Len sa pozeral dookola a nevedel, na ktorý smer sa vybrať.

„Čo je, starý otec? Prečo tu stojíme?“, nechápal Andrejko.

„Nuž, ako ti to..., ja neviem, kde taký obchod je, v ktorom predávajú aktovky. Musíme sa niekoho spýtať.“

„Ale veď ja viem, pôjdeme do nákupného centra a tam majú všetko.“

„A kde je to nákupné centrum?“

„Ja neviem, asi tam..., alebo tam..., či tam?“, ukazoval na všetky strany.

Okoloidúca teta ich správne nasmerovala a tak boli čoskoro v nákupnom centre. Ani zmrzlina, ktorú predávali cestou, Andrejka nezastavila. Ba ani ho len nenapadlo prosiť dedka o ňu. Len nech má čím skôr tú svoju aktovku. Vnúčik bol veľmi napätý.

„Dedkóóó, tam súúú!!!“, skríkol od radosti, keď zbadal výklad s aktovkami, „ale nie je tam taká, čo som ja chcel...“

„A akú si chcel?“, pýtala sa predavačka.

„Takú zelenú so spidermanom.“

„A čo je to ten spiderman?“, rozmýšľala dedko.

„To je pavúci muž, vieš, starý otec!? To je z filmu.“

„A ty pozeráš také filmy?“

„Nie, videl som iba kúsok, mama mi zakázala, aby som sa nebal. Ale ja som už aj tak veľký, ja sa nebojím.“

„Vieš zlatko, aj veľkí sa boja, a ešte viac ako deti, len to nedávajú najavo.“

„A čoho?“

Predavačka žmurkla na Andrejka. „Vieš čo, práve nám nejaké priviezli, prídite o hodinu, možno tam bude aj tá tvoja.“

„Starý otec, čoho sa veľkí boja?“

„Boja sa o svoje deti, o prácu, boja sa násilia, samoty...“

„Oni sa neboja tmy?“

„Niekedy aj tmy.“

Chlapec sa zamyslel. – tak aj tmy?

„Tá zmrzlina nejako tečie, aj tebe, starý otec?“

„Aj mne, veď je horúco.“

„Ach, keby aspoň mali tú moju aktovku“, premýšľa a ani nebadal, že je už celý dokvackaný a dolepený od topiacej sa zmrzliny.

„Poďme už, starý otec, poďme!“, poskakoval.

„Veďže ešte chvíľočku počkaj, musíme sa umyť pri fontánke.“

„Ale veď to sa nesmie!“

„Smie, nesmie, a ako chceš niesť novú aktovku s doleptanými rukami?“

„No, to je fakt, ale hlavne nenápadne, dobre?“

Dedka to tak rozosmialo, že mu skoro zuby vyleteli. Potom sa zasa smial Andrejko. Takí uchichotaní prišli do predajne, kde už ich predavačka čakala s aktovkou so spidermanom. Mala však jednu chybu, nebola zelená, ale modrá. Chlapcove očka zvedavo civeli na všetky aktovky, ale žiadna zelená spidermana nemala.

„No, nevádí, vezmem si modrú.“, vyslovil to trošku váhavo.

Dedko zaplatil za ňu 1399 Sk, a to mal ešte nakúpiť v potravinách.

„No, drahý je ten tvoj pavúk, doma v komore ich máme aj zo dvadsať, a tie sú zadarmo, ale aspoňže na chlebič nám ostalo. Čo by som neurobil pre môjho najdrahšieho vnúčika?!“

„No vidíš, starý otec, aj aktovku máme, aj sa najeme!“, smial sa Andrejko.

Stará mama tiež nebola nadšená takým drahým pavúkom, ale keď videla, akú radosť

má jej vnuk, veľmi nefrflala a radšej zmenila tému.

„A tvoj ocko kedy príde z toho Nemecka?“

„Neviem, mama povedala, že keď pôjdem do školy, tak vtedy.“

„Veď ten už nebude vedieť ani po slovensky, budeš ho to musieť učiť ty. Alebo pôjdete spolu do školy?“, smial sa starý otec.

„Vie, veď nám telefonuje každú chvíľu a rozpráva po slovensky,“

„Ktože to rozpráva po slovensky?“, ozve sa z dverí Marta.

„Mamičká, mamičká, hurá, mamička prišla!“, chlapec žiaril ako poludňajšie slniečko.

„Áno, prišla som za mojím pokladom, zajtra ideme predsa kupovať aktovku!“

Objatie nemalo konca-kraja.

„Aj ja mám prekvapko, počkaj tu...“, chlapec vybehol z kuchyne a o chvíľu sa vrátil s aktovkou na chrbáte.

„Ja už mám, ja už mám, starý otec mi kúpil!“

Marta sa potešila. Podarilo sa jej vybaviť aspoň pár dní dovolenky pre svojho syna.

Raňajšie slnko bolo také prudké, že všetci čakali na búрку.

„Isto príde,“ podotkol starý otec.

Marta sa chystala so synom do hôr. „Veď to je len kúsok, vrátíme sa, keď bude treba.“

„Ja by som tam nechodil.“

„Veď len na ten najmenší kopček, aspoň kúsok.“ Nedala sa odradiť dcéra, ktorá žije v meste a široko-d'aleko vidí len paneláky.

Sladké čučoriedky Tatranských vrchov ich lákali ďalej a ďalej. V horách neboli sami, stretli Martinu spolužiačku Moniku. Tá teraz spolu s manželom vlastní salaš. Pozvala ich na návštevu. Bol najvyšší čas skryť sa pred búrkou. Keď hromy prestali buráčať a blesky trieskať, zostupovali dolu. Chodníky sa šmýkali, a tak každú chvíľu niektorý z nich zastal v blate. Len sa tomu smiali.

Cez oblohu sa krásne vynímala dúha. Obaja zostali sedieť na skale a kochali sa nádherným kontrastom farieb dúhy a okolitých hôr.

„Aha, Andrejko, aká je úžasná! A aká jasná!“

Chlapec pobožkal mamičku na čelo a pošepkal:

„Vieš, mamička, to je most do neba, a preto tak krásne žiari!“

Apoštolát modlitby na mesiac november:

- **Všeobecný:** Aby sa všade vo svete skončili všetky formy terorizmu.
- **Misijný:** Aby sa úsilím veriacich spolu so živými silami spoločnosti prelomili nové a staré putá, ktoré bránia rozvoju afrického kontinentu.
- **Úmysel KBS:**
„Na dušičky spomínajme, z očistca im pomáhajme.“
Zvlášť im pomáhajme v mesiaci novembri získavaním úplných odpustkov.

október v našej farnosti

Zosnulí:

+ 20.10., Emília Babušiková, Suchá, 81.r.

Pokrstení:

- * 5. 9. 2006, Martina Zacharová, Košolná
- * 11. 9. 2006, Hana Silná, Zvončín
- * 13. 9. 2006, Andrej Gábor, Košolná
- * 13. 9. 2006, Uma Melknerová, Suchá
- * 28. 9. 2006, Melisa Žofčíková, Suchá
- * 30. 8. 2006, Sofia Surová, Suchá

Sviatosť manželstva uzavreli:

7. 10., Peter Brezina + Anna Oravcová
21. 10., Martin Šimončič + Jana Dominiková

DUCHOVNÉ OZVENY

Farský mesačník

Vychádza poslednú nedeľu
s dátumom nasledujúceho mesiaca.

Vydáva Rímskokatolícka cirkev,
farnosť Suchá nad Parnou, č. 431,
PSČ 919 01. Tel.: 033 / 55 80 144.

Zodpovedný redaktor:
Mgr. Peter Cibira, administrátor
Grafická úprava: Ing. Peter Spusta

S povolením Arcibiskupského úradu
v Trnave, dňa 3.8.1998, č. 2663/98

Cena: dobrovoľný príspevok

Výročia, významné cirkevné akcie

4.11.

blahorečenie mučeníka biskupa
Pavla Petra Gojdiča a rehoľného
kňaza Metoda Dominika Trčku
(2001)

8.11.

výročie smrti Mons. Jána Pásztor,
diecézneho biskupa (1988), Nitra

13.11.

výročie smrti Mons. Júliusa Gábriša,
arcibiskup, apoštolský administrátor
(1987), Bratislava - Trnava

FARSKÉ OZNAMY

Bohoslužby na november

(Rozpis sv. omši je orientačný, rozhodujúce sú farské oznamy)

Sv. omše v týždni

18.00 - Suchá - utorok - piatok;

17.00 - Košolná - streda;

17.00 - Zvončín - štvrtok

Sv. omše v nedeľu a vo sviatok

1. novembra – Všetkých svätých

18.00 - Suchá, v utorok, platná na sviatok

7.30– Košolná; 9.00 - Zvončín; 10.30 - Suchá

2. novembra – Spomienka na všetkých

verných zosnulých, Dušičky

7.30– Zvončín; 17.00 - Košolná; 18.00 - Suchá

Po sv. omši pobožnosť na Dušičky. Získanie plnomocných odpustkov za duše v očistci za obvyklých podmienok

5. novembra – 31. nedeľa v Cezročn. období

17.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

11. novembra – slávnosť sv. Martina z Tours, biskupa, patróna nášho farského kostola a farnosti

7.30 - Suchá

12. novembra – 32. nedeľa v Cezročn. období

17.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

Vo farskom kostole odpustová slávnosť sv. Martina – hody

13. novembra – Začiatok Novény k Panne

Márii Trnavskej, počas Novény budú cez

týždeň sv. omše len v Suhej 7.30

19. novembra – 33. nedeľa v Cezročn. období

17.00 - Košolná, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Zvončín

21. novembra – záver Novény k Panne Márii Trnavskej

26. novembra – 34. nedeľa v Cezročn. období,

Slávnosť Krista Kráľa

17.00 - Zvončín, v sobotu, platná na nedeľu

7.30 a 10.30 - Suchá; 9.00 – Košolná

November 2006

Obdobie cez rok

St 1 Všetkých svätých

Št 2 Spomienka na vš. verných zosnulých

Pi 3 Martin z Porres, rehoľník

So 4 Karol Boromeo, biskup

Ne 5 31. nedeľa v cezročnom období

Po 6 Leonard, pustovník

Ut 7 Engelbert, mučeník

St 8 Bohumír, biskup

Št 9 výročie posviacky Lateránskej baziliky

Pi 10 Lev Veľký, pápež, učiteľ Cirkvi

So 11 Martin z Tours, biskup

Ne 12 32. nedeľa v cezročnom období

Po 13 Stanislav Kostka

Ut 14 Irmína

St 15 Albert Veľký, biskup, učiteľ Cirkvi

Št 16 Margita Škótska, kráľovná

Pi 17 Alžbeta Uhorská, rehoľníčka

So 18 Výročie posvätenia bazilik sv. Petra a Pavla, apoštolov

Ne 19 33. nedeľa v cezročnom období

Po 20 Félix z Valois, vyznávач

Ut 21 Obetovanie Panny Márie

St 22 Cecília, panna, mučeníčka

Št 23 Klement I., pápež, mučeník

Pi 24 Andrej Dung-Lak a spol., mučeníci

So 25 Katarína Alexandrijská, panna, muč.

Ne 26 34. nedeľa v cezročnom období

Po 27 Virgil

Ut 28 Rúfus, biskup

St 29 Saturnin, biskup

Št 30 Ondrej, apoštol